

www.jollibre.com

© Del text: 2026, Miguel Á. Giner Bou

Il·lustració de coberta: 2026, Cristina Durán

© D'aquesta edició:

2026, Sanoma Educación, SLU i Edicions Voramar SA.

Jolibre és una marca registrada directament o indirectament per Grupo Santillana Educación Global SLU, llicenciada a Sanoma Educación, SLU.

València, 44. 46210 Picanya (València)

ISBN: 978-84-1153-172-6

Depòsit legal: M-2590-2026

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: abril de 2026

Les matèries primeres utilitzades en la fabricació d'aquest llibre són reciclables i compleixen àmpliament amb la normativa europea de sostenibilitat, economia circular i gestió energètica.

Queda prohibit l'ús dels continguts d'aquesta obra, de qualsevol manera i per qualsevol procés, amb fins de mineria de textos i dades, aprenentatge automàtic, desenvolupament, entrenament i/o enriquiment d'intel·ligències artificials de qualsevol tipus.

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment, adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org).

La gran final de boccia

Miguel Á. Giner Bou

jolibre

*Dedicat a tot el personal del CEE de Creu Roja
de València que tan bé va cuidar de la nostra
filla, especialment a Pili, Josevi i Miguel Ángel,
professors i entrenadors de Laia i imprescindibles
per a poder escriure aquest llibre.*

El llançament definitiu

—Zaira està molt nerviosa —ens diu la mare a través del mòbil.

9

No m'estranya que estiga així d'intranquil·la, el llançament és essencial, d'això depén que guanyen la final i el campionat regional. Des d'on estic, la veig suar, ens diu la mare, i veig també que li tremolen les mans. De tant en tant, Zaira llança mirades cap a on està ella, cap a on estan les famílies atentes a la seua jugada. Se li nota en la cara que no vol defraudar-les, ni les famílies ni el col·legi. Des de l'altaveu del mòbil puc sentir els crits, els xiulets i les botzines dels seguidors de l'equip contrari intentant posar-la nerviosa, o simplement animant el seu equip. Ma mare està segura d'haver-la sentit engolir saliva, o això m'ha semblat a mi, ens diu.

—M'ho puc imaginar —li comente a ma mare.

—Ho sé, Jaume.

No sé per què, però tinc tendència a tindre molta imaginació; massa, diuen els meus pares. Lliges massa còmics, Jaume, em diu ma mare, encara que sé que, en el fons, li encanta que sempre en tinga un davant. Si no, no me'ls regalaria cada cap de setmana. Veus massa pel·lícules, diu mon pare. Però l'entusiasme asseure'ns a Zaira i a mi al seu costat i passar-nos una vesprada sencera de diumenge veient pel·lícules friquis de quan ell era jove. Si em pregunteu per la que més tinc al cap diré que ha sigut ET. Potser és la que més recorde perquè la vam deixar de veure moltes vegades, perquè a Zaira li feia por l'extraterrestre menut, i a mi em va fotre molt, i només volia que ella se n'anara per a poder veure com acabaven Elliott i l'alienígena simpàtic i cabut. Perquè una altra cosa no sé, però lleig i cabut n'era mala cosa, no m'estranya que a Zaira li fera por.

Bé, torne al partit, que se me'n va el cap a un altre lloc (una cosa que em passa sovint, ja us contaré). Efectivament, la meua germana Zaira engul saliva i alça el braç amb la pilota a la mà tremolosa, disposada per al llançament. El pavelló, com si fora un penal en l'últim minut de la final de la Champions League, es queda en silenci, esperant aquest llançament. Fins i tot, els seguidors de l'equip contrari han deixat

d'armar escàndol. Zaira tira el braç cap arrere, cap arrere, fins a sobrepassar el seu propi cap.

En la vida vaig pensar que la meua germana podria arribar a fer esport. Tampoc és que jo siga molt bo; en realitat, soc més prompte dolent. Quan en classe fan els equips, sempre em trien dels últims i «m'aconsellen», així, entre cometes, que jugue de porter. Després s'enfaden perquè quan no ataca l'altre equip m'avorrisc i em pose a llegir algun dels còmics que sempre porte en la motxilla o en el mòbil i clar, passa el que passa, que xuten i marquen gols la mar de tontos i el meu equip s'enfada amb mi i em diu que, si no estic en el que estic, que millor no jugue i coses per l'estil. Jo no m'ho prenc malament perquè, com us deia, soc conscient que soc un despistat i que, quan em concentre molt en alguna cosa, desapareix del meu voltant el món sencer. Podria caure un masclet al meu costat i jo no me n'assabentaria. Això diuen mos pares després d'haver estat cridant-me durant hores perquè vaja a parar taula o a ajudar en la cuina. *De veritat que no ho faig a posta*, els dic quan em tiren la bronca per no contestar.

Una vegada vaig veure un programa en la tele on feien un experiment; us el conte perquè ve a tall del que parle. Un grup d'unes deu persones es passaven una pilota i el locutor ens demanava que comptàrem el nombre de passades que es feien entre ells. Jo em vaig concentrar moltíssim i vaig comptar trenta-quatre passades. Estava supercontent perquè estava segur d'haver-ho encertat. Trenta-quatre, ni una més ni una menys. Al final del programa, quan havien acabat amb les passades, va tornar a eixir el locutor i ara ens deia que tornaria a posar la mateixa escena, però que ara no ens fixàrem en les passades, sinó en el centre de la pantalla. Va començar l'escena i les passades amb la pilota, van passar uns segons i llavors va aparéixer! No em podia creure el que veia! Des del costat esquerre de la pantalla entrava un home vestit de goril·la i es col·locava al centre del cercle de passadors, saludava i eixia pel costat dret. Un home vestit de goril·la, us ho podeu creure?! Jo havia estat tan concentrat a comptar les passades que no l'havia vist. El primer que vaig pensar és que no havien posat la mateixa escena, però mon pare i mare em van dir que sí que era la mateixa, que ells

sí que havien vist el goril·la en la primera emissió. Com podeu suposar, la meua fama de despistat, o d'excessiva concentració, es va disparar a partir d'aquell moment. Des de llavors, quan em despiste molt amb alguna cosa, a casa em diuen «el goril·la». A mi no em molesta, em fa gràcia perquè és veritat, i un no ha d'enfadar-se quan alguna cosa és veritat, no?

13

El braç de Zaira està completament cap arrere, agafant força, tens com si fora una catapulta. Només amb un punt és prou perquè es proclamen champions. Un sol punt, Zaira, tu pots!, crida ma mare des de la graderia. Quan sent la seua veu, la mira i esbossa un xicotet somriure que prompte se li esborra quan és conscient de la importància del seu tir.

Els primers anys

- 14 *Com heu pogut veure, tendisc a deixar que la meua imaginació vaja pel seu compte. Mentre el braç de Zaira està alçat a punt de fer el llançament, em venen al davant, potser guiat per l'emoció d'aquest instant tan important, els primers anys de Zaira. Us deia que mai vaig pensar que la meua germana poguera fer un esport i no ho deia perquè no creguera en ella, no. Us ho deia perquè la meua germana és un poc especial, diferent de la resta de xiquetes.*

—Zaira va nèixer bé, pesava quasi 4 quilos i era gran i rosadeta —em diu la mare quan li pregunta.

Aquesta història me l'han contada mos pares moltes vegades. Quan era xicotet sempre els preguntava per què la meua germana era com era, i ells, armats de paciència, em contaven la història de Zaira. A més de despistat, soc molt preguntaire,

m'agrada saber per què les coses són com són i no em conforme amb explicacions vagues. O m'ho expliquen bé o continue preguntant fins que el que em diuen em convenç. Una vegada, el meu oncle Daniel, quan li vaig fer una pregunta per alguna cosa que ara no recorde, em va dir: *Perquè ho dic jo!* Oh, greu error. Mon pare, que era a prop, li va dir: *Serà millor que li contestes, de veritat, germà.* El vaig perseguir durant setmanes, li telefonava, li escrivia missatges o anava a la seua casa (viuen molt prop de nosaltres) fins que em va donar una resposta que jo vaig considerar acceptable. Així de pesat soc.

Veieu? Ja m'he tornat a desviar del tema, ja me n'he anat *por los cerros de Úbeda*, com diu el meu mestre de castellà. *Jaume, te estás yendo por los cerros de Úbeda*, diu amb una veu greu de baríton. Per cert, per què es deu dir així? Què deu voler dir això de *los cerros de Úbeda*? Després ho busque en internet.

Us contava que Zaira va nàixer bé, a terme, és a dir, al cap de quaranta setmanes. Ho dic en setmanes perquè és com es mesuren els embarassos. Per descomptat, vaig preguntar als meus pares sobre això, sobre això de per què es mesura en setmanes,

i no vaig parar fins que m'ho van explicar. *Perquè és més concret que mesurar-ho en mesos*, van dir-me després de preguntar-ho a una amiga metgessa. Des de llavors, sé que un embaràs són quaranta setmanes.

—Com va passar amb tu, estàvem molt il·lusio-nats i molt espantats —va dir mon pare.

16 El meu iaio era fuster i Zaira era la seua prime-ra neta (jo havia sigut el primer net, però Zaira era la primera xica), i li havia fabricat un bressol de fusta de pi preciós que van posar al costat del seu llit. En la part del cap havia esculpit una lluna i unes estreles, i també una nau extraterrestre.

—A mi no em vas posar la nau —li protestava al iaio.

A mi m'havia posat les estreles i la lluna i una pilota de futbol. Si haguera sabut com soc de roí, m'hauria posat una altra cosa, dic jo. Jo al meu fill li posaré l'emblema de Superman o de Wonder Woman.

—La primera nit va ser normal —va afegir ma mare—, es va agafar al pit i va dormir molt bé.

Mos pares van poder descansar i tot va ser normal, però l'endemà al matí ja no va ser tan normal. Van veure que dormia massa i que no es despertava,

així que van avisar els metges i se la van emportar corrent a l'UVI de nounats, la Unitat de Vigilància Intensiva. Això també ho preguntava cada vegada que ho deien. Ho vaig preguntar i ho vaig preguntar fins que m'ho vaig aprendre: la Unitat de Vigilància Intensiva. És a dir, el lloc on un va quan es troba molt i molt malalt. I «nounats» vol dir que acaben de nàixer, ja ho deveu haver endevinat.

Mireu, ho he trobat! Això de *los cerros de Úbeda*, vull dir. La història és la següent: l'any 1234, durant el regnat de Ferran III, just abans d'una batalla molt bèstia, un capità va desaparèixer, ningú sabia on estava. Quan va acabar la batalla i van reconquerir Úbeda, el capità desaparegut de sobte va aparèixer. Quan el rei li va preguntar on havia estat, aquest va respondre: *Me perdí por aquellos cerros*. Des de llavors, aquesta frase serveix per a expressar quan algú es desvia del tema principal que està contant. És a dir, el que faig jo constantment.

Ai, perdó, torne al que us contava. L'endemà al matí el cap dels metges va cridar mos pares al seu despatx. *Hi vam anar amb molt d'esglai. Des que se l'havien emportada no l'haviem vista i estàvem preocupadíssims*, em contava ma mare. *Vam entrar*

amb la por en el cos, així ho explicava mon pare. Aquesta expressió, *amb la por en el cos*, em va semblar que descrivia molt bé el que sentien, no creieu? Es com si la por fora una manta que et cobrira per complet.

El cap dels metges, un home major de cabells canosos i de mirada trista, els va rebre i els va convidar a asseure's. El meu pare em va contar que en aquell despatx tot era gris canós: el metge, les parets, la taula, l'ordinador, les cadires i les prestatgeries. O així ho ha recordat sempre ell.

—La xiqueta està molt malament —va començar a dir-los el metge gris—. No sabem si aconseguirà sobreviure —va afegir en to trist.

Ma mare es va posar les mans a la cara i es va posar a plorar. Mon pare la va abraçar. El metge va passar una hora explicant-los el que havia passat, però els meus pares eren incapaços d'escoltar, només pensaven en la meua germaneta. Quan van acabar les explicacions, ma mare, abans d'eixir, li va preguntar si hi havia alguna possibilitat que Zaira es poguera salvar.

—Una possibilitat sempre hi ha —li va dir el metge—. Però, si se salva, estarà tota la vida en una

cadira de rodes, serà quasi un vegetal —va sentenciar. Les paraules eixien grises de la seua boca grisa i es mesclaven amb el gris de l'habitació.

No recordem com vam tornar a l'habitació, deia la mare. De sobte érem allí, asseguts al llit, abraçats i plorant. Es van quedar aquella nit i, l'endemà al matí, van tornar a casa amb Zaira en l'UVI de nounats, no s'hi podia fer més.

A casa van dormir al costat del bressol de fusta buit.